

Europa redden door de bevolkingen en de werknemers te laten stikken? (31.10.11)

Attac Vlaanderen - Tijdens de nacht van 26 op 27 oktober bereikte de Europese top een nieuw akkoord dat voor de zoveelste keer Europa moet redden. Aan de leiding: Angela Merkel (en Nicolas Sarkozy), Christine Lagarde (voor het IMF) en – verrassing – Charles Dallara, een vertegenwoordiger van de bankensector.

Waarover is er nu eigenlijk een akkoord bereikt, een akkoord waardoor de beurzen er reeds op vooruit gegaan zijn?

Wij onthouden er eerst en vooral uit dat de herschikking van de Griekse schuld eindelijk is afgesproken. Ondanks de weerstand geboden door Nicolas Sarkozy en de bankensector zullen de crediteurs zelf 50% voor hun rekening nemen via een afwaardering van hun schuldbewijzen.

Er is dus twee jaren getalmd en gebakkeleid – twee jaren van een calvarietocht voor de Griekse bevolking – vooraleer de werkelijkheidszin tot een deel van de leiders in de eurozone doordrong. Toch is de bevolking van Griekenland en Europa nog niet van de moeilijkheden verlost.

Het verbod, opgelegd aan de Europese Centrale Bank (ECB) om rechtstreeks geld uit te lenen aan regeringen van de eurozone wordt, in overeenstemming met de Duitse eisen, niet opgeheven. Nochtans zou een opheffing van dat verbod regeringen de mogelijkheid bieden zich van de financiële markten te bevrijden.

In plaats van hulp door de ECB in te roepen, moeten landen in moeilijkheden zich nu wenden tot het Europese Fonds voor Financiële Steun (EFFS) dat, dankzij medefinanciering door opkomende landen zoals China, schokken zal kunnen opvangen en dat onder toezicht zal staan van het IMF.

Aan het loket van het EFFS zullen snel klanten verschijnen zoals Spanje, Portugal, maar misschien ook Frankrijk en Italië als het herkapitaliseren van de banken met overheidsfondsen allicht niet te vermijden zal zijn.

Ongeacht of de Europese regeringen al dan niet een beroep willen doen op een tussenkomst door het Europese Fonds, zijn zij het eens geworden om de 'discipline' te versterken en om budgettair toezicht op overheidsuitgaven toe te laten.

Zij kwamen daarenboven overeen in hun grondwet de 'gouden regel' voor 2012 als budgettair keurslijf in te schrijven. Dat zijn maatregelen die genomen werden zonder enig debat of enige raadpleging van de bevolkingen, op een volstrekt antidemocratische wijze zoals dat nieuwe Europese 'bestuur' beslissingen neemt en namens Europa reeds een nieuwe wijziging van de verdragen aankondigt.

Het volgende akkoord kwam dus uit de bus: tegenover een herschikking van de Griekse schuld (onvermijdelijk en veel te laat) wordt aan de bevolking hypersoberheid beloofd.

Resultaat: dramatische sociale gevolgen die zich al voordoen via ontslagen, verminderingen van salarissen en van pensioenen, en via een afbouw van de sociale overheidsvoorzieningen, in Griekenland een stijging van het aantal zelfmoorden, maar ook brutale privatiseringen in Portugal en Spanje, het afdanken van ambtenaren, maar ook het risico dat Europa in de vicieuze recessiecyclus duikt en dat de bevolkingen zich tegen elkaar keren onder het voorwendsel dat de ene bevolking zou moeten betalen ten voordele van de andere.

Het economische Europese bestuur, gedictieerd door de monetaire orthodoxie, ondergraaft de

solidariteit tussen de werknemers in Europa.

Het is duidelijk dat de bevolking daar niet wil van weten, zoals is aangetoond door de Griekse betogers en de Spaanse, Italiaanse of Britse 'verontwaardigden'.

Het is thans dringend Europa uit de 'val van de overheidsschuld' te bevrijden.

Daarom betogen we op 1 november in Nice tegen de G20 en de economische saneringspolitiek van het IMF.

Maar we manifesteren ook voor iets.

Opdat de drastische bezuinigingen en de collectieve verarming op kap van de werknemers zouden stoppen en eindelijk de verantwoordelijken voor de crisis, de banken en speculanten, de rekeningen zouden betalen.

Door zo vlug mogelijk een taks op financiële transacties te organiseren. Liefst mondiaal, maar als het niet anders kan in Europa of in de Eurozone.

We gaan Nice bezetten, zoals Wall Street en honderden steden in de VS en Europa.

We zullen proberen bruggen slaan tussen de strijdbare restanten van de andersglobaliseringsbewegingen en de nieuwe opkomende sociale bewegingen van de "indignados" (de verontwaardigden) en Occupy.

Want de straten en pleinen zijn van ons, omdat een andere wereld mogelijk is.